

[Jens Thomsen.]

af Hensyn til Beskyttelsen, men Sandheden er dog den, at Udélukkelsen af udenlandske Varer har gennemført en stor Prisfordyrelse og derigennem en stor Beskyttelse. Valutaattester har som Svinekort en meget stor Værdi, og naar Valutaattesterne kan udnyttes til at brandskatte alle Forbrugerne, er det, fordi de uddeles til faa Mennesker. Kunde Valutaattesterne uddeles paa lige saa bred en Basis som Svinekortene, kunde de ikke benyttes i den nuværende Udstrækning til Produktion af Millionærer. Sidste Aar stillede mit Parti Forslag om Afgift paa Valutaattester for at faa de mange Penge anvendt til almene Formaal i Stedet for at forære dem bort til Monopolselskaberne, der anvender dem til ublu Tantièmeudbetalinger o. lign.

Det ærede Medlem Hr. Korsgaard beskyldte forleden Rigsdagens Præsidium for at være smaaligt, fordi det ikke vil betale Medlemmernes Pakkeporto. Jeg vil i Mod sætning hertil takke Præsidiets for en saadan Administration. Naar man administrerer egne Midler, kan man udvise Flothed, men naar man administrerer andres Midler, skal man udvise Sparsommelighed, og derfor ønsker jeg ikke, at det ærede Medlem Hr. Korsgaards Kritik af dette Forhold skal staa upaataalt. Vi ser jo ofte, at Det konservative Folkeparti beskylder Socialdemokratiet for Ødselhed i den offentlige Administration, og derfor er den fremførte Kritik af et Medlem af dette Parti særlig uforstaaelig.

Vi maa kræve samme Sparsommelighed i den offentlige Administration, hvad enten den berører Rigsdagens Medlemmer personligt eller ikke, og jeg vil i denne Forbindelse nævne Det kongelige Teater. Statens Tilskud gives vel for at understøtte lodig Kunst, men de Medlemmer, der har set Fremførelsen af den russiske Kunst, vil vist erkende, at der paa mange Scener ydes mere lodig Kunst end dér. Man skal langt ud i Variteernes Rækker for at finde samme Niveau som det, hvorpaa Det kongelige Teater befinder sig. Opførelsen af „Katarina Ismajlova“ er for mig et Vidnesbyrd om, at Tiden snart maa være inde til, at Staten kan spare de aarlige store Udgifter, som Tilskuddet til Det kongelige Teater udgør. At tænke sig, at en saadan

Opførelse maaske koster Staten 10 000 Kr. pr. Opførelse, er for mig i hvert Tilfælde haarrejsende.

Riis Flor: Det Emne, jeg her skal til lade mig at fremdrage, er ganske upolitisk og kan maaske ogsaa derved særlig samle Gehør. Det drejer sig om vore Gasværksteknikeres Uddannelse og Formen for Gassens Anvendelse hos Forbrugerne. Medens Elektriciteten siden dens Fremkomst har nydt en betydelig Beskyttelse fra Lovgivningsmagtens Side, en Beskyttelse, der gælder baade Elektricitetens Fremstilling og dens Anvendelse hos Forbrugerne, har det samme aldrig været Tilfældet for Gassens Vedkommende, idet den her i Danmark i de ca. 80 Aar, hvor Gassen har været kendt og brugt, altid har været overladt til sin egen Skæbne.

Ved Elektriciteten forlangte man, at de Mænd, der skulde forestaa Fremstillingen, skulde have en bestemt Uddannelse, men der har aldrig været stillet noget Krav i den Retning for Gassens Vedkommende. Det hidrører sandsynligvis fra, at de første Gasværker var nogle meget beskedne Smaa værker, der i de første Aar virkede temmelig upaaagtet, ligesom den almindelige tekniske Uddannelse dengang ikke var saa vidt fremskreden, at man tænkte paa at forlange bestemte Kvalifikationer for de Mænd, der ledede disse Smaa værker. Som Tingene har udviklet sig, er disse imidlertid blevet store kemiske Fabrikker med meget vidtstrakt Felt, idet det ikke alene drejer sig om Fremstillingen af Gassen, men ogsaa af Biprodukterne, der i Dag er en ganske overordentlig vigtig Faktor for Gasværkerne.

Almindelig betragtet er Elektriciteten ikke farligere at omgaa end Gassen, men da Elektriciteten dukkede op, var det en ganske anden Tid, hvor man var begyndt at stille Krav til de ledende. Som Følge heraf blev det straks fastslaaet ved Lovgivningen, hvad man vilde forlange af de Mænd, der skulde lede Elektricitetsværkerne, medens Gasværkerne den Dag i Dag ledes, uden at Samfundet har stillet bestemte Krav til Ledernes Uddannelse. De fleste Gasværker, ja, næsten alle, ejes af Kommunerne, og disse Kommuner er i hvert enkelt Tilfælde selvbestemmende med Hensyn til, hvem de vil ansætte, og hvor meget de for-